

Hồi 30

Lữ Diêm Thị Tài

Tống Thiên Hành vung hữu thủ, một làn ô quang bay ra, nhắm ngay trước ngực đối phương kích tới nhanh như điện xẹt, còn nhanh hơn hạt chuỗi của y gấp bội.

Đa tỷ kim cang thấy không khỏi giật mình. Làn ô quang còn cách y hơn trượng bỗng một hóa thành hai, theo đường vòng cung kích tới. Nhưng khi còn cách đối phương hai ba thước thì làn ô quang hợp nhất kích ngay chiếc nút đầu tiên.

Đa tỷ kim cang đôi mắt như hai hòn điện nhìn hút vào làn ô quang dường như hấn không có ý định tránh né cũng như gạt đỡ ám khí. Xem ra hấn là đại hành gia về ám khí rồi. Biết rõ đối phương không khi nào dùng thủ pháp đơn giản như vậy, thế nào cũng còn những biến hóa, hấn định dùng thế bất biến ứng vạn biến.

Nhưng thực tế khiến hấn hoàn toàn bất ngờ, đạo ô quang cứ thẳng đường tiến không thấy bất kỳ biến hóa nào khác.

Dù hấn có trầm tĩnh đến độ nào khi còn cách ngực hơn thước, hấn cũng không còn trầm tĩnh được nữa. Chỉ thấy hấn ra tay như điện chớp phóng một chưởng chặn đạo ô quang.

Nhưng thật quái lạ! Hấn vừa đánh ra thì đạo ô quang vừa biến mất, đồng thời nghe một tiếng “cách!” giòn tan tiếp theo là một tiếng “vù”, đạo ô quang bay ngược trở về phía Tống Thiên Hành với cùng một tốc độ lúc bay ra.

Đại tỷ kim cang cúi đầu nhìn xuống, chiếc nút đầu tiên đã văng đâu mất, hấn bất giác thở dài ảo não.

Tống Thiên Hành mỉm cười vòng tay nói:

- Đa tạ đại sư tương nhượng.

Ca ma tôn giả nói:

- Thủ pháp của Tống đại hiệp vừa thi triển có phải là “Nhị tướng quy nguyên”?

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Không sai!

- Đêm nay bọn ta bại một cách khẫu phục tâm phục!

Tống Thiên Hành nghiêm trang:

- Tông giả tâm trường lỗi lạc, Tống Thiên Hành bội phục.

- Bọn ta đã bị bại, giờ thì xin chịu sai khiến.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Không dám sai khiến! Ngồi khách sạn này có hai độc viện, các vị cứ chọn lấy một, từ bây giờ cho đến giờ này ngày mai, chư vị không được ra khỏi độc viện, đồng thời cũng không được tiếp kiến bất kỳ ai.

Thế là tuồng náo nhiệt đã qua.

Sau khi tiến vào độc viện bên trái, Ca ma tôn giả còn nói:

- Đêm nay thế nào Quảng Hàn cung cũng phái người tới, để khỏi ỉb. vì ước xin các vị cho người ngăn cản giùm.

Trần Ngự Phong gật đầu ưng thuận.

Quả là nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo lại đến, mọi người chưa kịp vào trong đã thấy một kim y lão nhân lớn bước đi vào. Từ xa lão đã ôm quyền nói:

- Chư vị đại sư, tại hạ thừa lệnh.

Không chờ đối phương nói hết, Tống Thiên Hành đã bước ra ngăn lại.

- Các hạ nói chuyện với ai vậy?

Kim y lão nhân ủa lên một tiếng:

- Người ...

Rồi y quay sang Đại lực kim cương:

- Đại sư, người này có phải là ...

Kim y thị giả hình như nhận thấy có điều gì không bình thường nên vội im bặt.

Đại lực kim cương gật đầu:

- Phải! Nhị vị đây tạm thời là chủ nhân của bọn ta.

Kim y thị giả kinh dị hết nhìn bọn phiến tăng lại sang bọn Tống Thiên Hành.

Trần Ngự Phong khoát tay nói với Đại lực kim cương:

- Các vị vào trong nghỉ ngơi sớm đi, còn bên ngoài tại hạ sẽ an bài.

Trần Ngự Phong quay lại lão kim y thị giả như người mất hồn, hỏi:

- Các hạ là kim y thị giả của Quảng Hàn cung?

Gã Kim thị hoàn hồn, gật đầu:

- Phải, xin thỉnh giáo cao danh quý tánh nhị vị.

Trần Ngự Phong mỉm cười nhìn Tống Thiên Hành hất hàm ra hiệu. Tống Thiên Hành hội ý gật đầu mỉm cười nói:

- Tại hạ họ Tống, thảo tự Thiên Hành!

- Người ... người là Tống Thiên Hành?

- Sao? Các hạ không tin?

Gã Kim thị cố trấn tĩnh:

- Các hạ, bảy vị đại sư của Hoàng giáo.

Trần Ngự Phong cười nhạt ngắt lời:

- Người là người thông minh, nhìn thấy chắc cũng biết rồi, vậy nên tự hỏi mình phải xử sự thế nào?

Gã Kim thị ngẫm nghĩ một hồi, nói:

- Tôn giá có điều chi chỉ giáo?

Trần Ngự Phong cười nhẹ nói:

- Vào trong này ta sẽ bàn ...

Nửa thời thần sau, gã Kim thị dắt theo hai người một là Tống Thiên Hành, một là Trường Xuân chân nân dưới lốt tiểu đạo sĩ, cả ba nhắm Quảng Hàn cung tiến phát.

Quảng Hàn cung nằm lọt giữa rừng Trường Xuân cốc, nơi đây bốn mùa ấm áp, như xuân, bởi vậy mới có danh "Trường Xuân". Gọi bằng cốc kỳ thực đây chỉ là một bồn địa nho nhỏ, kỳ thực dị thảo bốn mùa tươi tốt, thật là thế ngoại đào nguyên.

Lối vào cốc rộng chưa đầy năm trượng, hai bên núi cao chót vót, tạo thành thế hiểm yếu dễ thủ khó công.

Khi ba người tới cốc khẩu đã thấy cốc khẩu bị giăng kín bởi một tấm lưới vô cùng rộng lại cao tới mười lăm trượng, trong đêm tối chỉ thấy đen xì một màu chẳng biết làm bằng chất liệu chi.

Tống Thiên Hành không khỏi phục thềm, nghĩ bụng:

"Nơi hiểm địa lại thêm món này, sự phòng thủ của Quảng Hàn cung quả nghiêm mật."

Bỗng từ trong cốc, có tiếng quát hỏi:

- Ai?

Lão Kim thị lớn tiếng đáp:

- Kim thị số tám, Vưu Luân!

Một luồng sáng cực mạnh chiếu ra làm ba người không khỏi nhắm mắt lại, đồng thời nghe một tiếng "ủa" nói:

- Còn hai người này?

Vưu Luân đáp:

- Một vị là Tống Thiên Hành đại hiệp, vị kia là môn hạ Thanh Thành phái, Tu Duyên đạo trưởng.

Giọng nói bên trong có vẻ kinh ngạc:

- Ủa, chứ không phải người đi đón các đại sư Hoàng giáo sao?

- Phải, nhưng nhị vị đây có việc cầu kiến cung chủ.

- Hừ, cung chủ không tiếp người ngoài, người còn không biết hay sao? Hơn nữa, ban đêm ban hôm thế này nào phải là lúc tiếp khách.

Vưu Luân mới đem chuyện bảy phiên tăng bị bọn Tống Thiên Hành bắt giữ kể lại một lượt.

Giọng nói bên trong còn có ý nghi hoặc:

- Có chuyện như vậy sao? Thế thì người vào trong thính thị, còn nhị vị quý khách tạm thời ở ngoài.

Vưu Luân quay lại nói:

- Đó là quy định ở đây, xin nhị vị chờ cho một lát.

Tống Thiên Hành nhíu mày chưa quyết đã nghe Trường Xuân chân nhân dùng truyền âm nói:

- Thiên Hành, để cho hắn vào cũng được, đã có bảy con tin trong tay ta không sợ chún giở trò gì đâu.

Tống Thiên Hành nhìn Vưu Luân:

- Được rồi, các hạ đi đi, nhưng bao giờ thì các hạ trở ra?

- Tại hạ lập tức trở ra xin Tống đại hiệp dừng ngại.

Vưu Luân quay lại nói:

- Lão huynh, xin mở cửa!

Giọng bên trong nói:

- Không, người cứ leo qua lưới mà vào!

Vưu Luân kinh hãi nói:

- Lão huynh, người ... người ...

Giọng bên trong hừ lạnh:

- Leo qua đi, một chút xíu đó không chết nổi người đâu mà lo, bằng không người chịu khó chờ đến sáng.

Nói ra thật tức chết người, đường đường là một Kim thị lại bị một tên giữ cửa hạch sách này nọ, nhưng đã ở vào thế chẳng dặng dưng. Vưu Luân nghiêng răng nói:

- Được rồi, ta leo ...

Dứt lời hắn phóng người lên tấm lưới, thoăn thoắt trèo lên rồi phóng mình biến mất vào trong.

Trường Xuân chân nhân dùng truyền âm nói:

- Người có nghe chúng nói gì không? Trên tấm lưới này chắc là có tấm kịch độc.

Tống Thiên Hành lặng lẽ gật đầu.

Giọng nói bên trong lại cất lên, lần này thì có vẻ hòa hoãn:

- Nhị vị ngồi tạm xuống đất nghỉ ngơi, chờ một lát.

Nói xong ánh đèn cũng tắt ngấm.

Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân chẳng nói chẳng rằng song song ngồi xuống.

Không lâu sau có tiếng bước chân gấp gáp truyền lại, vẫn giọng nói nghiêm lạnh lúc nãy:

- Ai?

Giọng Vưu Luân:

- Ta, bát hiệu Vưu Luân! Phụng mệnh đón khách nhập cốc.

- Lệnh bài?

- Có đây!

Mấy tiếng lách cách vang lên, giọng Vũ Luân:

- Tệ thượng mời nhị vị nhập cốc.

Theo sau Vũ Luân, hai người sát vai nhau cẩn trọng bước vào.

Đi một quãng có đến một dặm, hai bên vẫn là núi cao, chỗ thấp nhất cũng phải bảy tám chục trượng. Vì đêm tối không nhìn rõ mọi vật, nhưng ánh chùng hai bên vách núi tất có mai phục.

Đi hết thông đạo, đại thế bỗng rộng ra, ba người lọt hẳn vào trong cốc.

Dưới ánh sáng yếu ớt của sao trời, toàn cảnh Trường Xuân cốc hiện ra có vẻ huyền bí, bốn xung quanh núi cao bao bọc, bên dưới lô nhô giáp đệ (các tòa kiến trúc), từ xa xa nhìn như một bầy voi trắng khổng lồ chen chúc nhau trên một khoảng đất rộng.

Men theo con đường rải đá vụn, ba người lảng lảng đi trong đêm vắng, gió nhẹ thổi qua phảng phất đâu đây hương hoa ngan ngát, làm người ta có cảm giác thanh tịnh.

Trường Xuân chân nhân thở dài than thầm:

“Cảnh sắc như vậy mà không đủ để Nhiễm Khiếu Thiên hồi tâm hướng thiện, người này chắc hết thuốc chữa”.

Vũ Luân hạ giọng nói nhỏ:

- Tệ thượng đang ở trước cửa cung nghênh đón nhị vị!

Cách đó một làn tên, hai bên cung môn sừng sững uy nghi có treo hai ngọn đèn lồng đỏ trong gió nhẹ. Bên dưới tam cấp lầu mờ ba bóng người một trước hai sau đứng im như tượng.

Vũ Luân hạ giọng tiếp:

- Đó là Tổng giám của bản cung, địa vị tương đương phó cung chủ ...

Còn cách cung môn chừng ba trượng, Vũ Luân dừng lại cung thân nói:

- Bẩm Tổng giám, quý khách đã đến.

Tổng giám là một trung niên văn sĩ, tuổi trạc tứ tuần, mặt mày sáng sủa, dáng cao gầy phong nhã, râu ba chòm phất phơ, trông có vẻ hiệp cốt, anh phong, sau lưng là hai đứa thị tỳ tay cầm cung đăng hình bát giác.

Tổng Thiên Hành nghĩ thầm:

“Người này phong cách mạo cốt cách đều bất phàm, không có vẻ tà ác, cứ sao lại làm tới chức tổng giám của Quảng Hàn cung ...”

Tổng Thiên Hành chưa dứt tâm niệm, đã nghe trung niên văn sĩ cười nói:

- Hiệp giá nhị vị quý khách đến đây làm Quảng Hàn cung thêm phần danh dự, Nam Bắc thần không kịp ra ngoài tiếp nghinh, xin có lời tạ tội!

Tổng Thiên Hành vòng tay đáp lễ nói:

- Tại hạ đang đêm quá nhiều thật cảm thấy bất an, mong tổng giám miễn chấp.

Nam Bắc thần cười ha hả nói:

- Nhị vị hiệp danh chấn động giang hồ, quang lâm tề cung, Nam Bắc Thần vô cùng hân diện, nửa đêm không có chi đãi khách, mong nhị vị thứ cáo. Mời! Mời!

Sau khi ngồi vào bàn, trà thơm được mang ra, Nam Bắc Thần đi thẳng vào vấn đề:

- Tổng đại hiệp đến đây chắc có điều chỉ giáo?

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Mục đích của tại hạ chắc Vưu kim huynh đã bẩm trình rồi. Có điều không biết tại sao quý cung chủ không ra tiếp khách?

Nam Bắc Thần mỉm cười:

- Nếu mục đích của Tổng đại hiệp là muốn đổi thuốc giải cho Văn Nhân đại nhân để lấy sự tự do cho bảy đại sư Hoàng giáo thì tại hạ hoàn toàn tác chủ được, không cần phiền đến tề cung chủ.

Tổng Thiên Hành hỏi:

- Vậy tôn ý của các hạ?

- Đáng tiếc tại hạ không thể chấp nhận điều kiện của Tổng đại hiệp.

Tổng Thiên Hành mỉm cười nói:

- Theo ngu ý của tại hạ, nếu đồng ý trao đổi quý cung chủ có lợi mà thôi, thêm một cường địch trong khi đó lại có được bảy trợ thủ đắc lực.

Nam Bắc Thần gật đầu:

- Tổng đại hiệp tính toán thật hay, nhưng Nam Bắc Thần bảo đảm không cần thêm một đại địch tề cung vẫn có bảy tay trợ thủ đắc lực như thường.

Tổng Thiên Hành cùng Trường Xuân chân nhân hơi chấn động, Nam Bắc Thần mỉm cười tiếp:

- Tổng đại hiệp đừng quên Đà Tiễn Lô là cửa ải đi vào Đại Tuyết Sơn, tề cung giữ kỹ như giữ con mắt của chính mình.

Tổng Thiên Hành thở dài im lặng, Trường Xuân chân nhân cười nhạt nói:

- Sách có câu “trí gia tam lự tất hữu tất thất” Tổng đại hiệp không nên buồn khi không bàn được việc trao đổi thì ta cũng xin cáo lui cho sớm.

Nam Bắc Thần cướp lời:

- Nói vậy sao được, nhị vị đến đây là khách ít ra cũng để Nam Bắc Thần tỏ tình địa chủ, chờ trời sáng sẽ tiễn nhị vị trở về.

Tổng Thiên Hành đứng dậy nói:

- Thịnh tình của các hạ xin tâm lãnh.

Nam Bắc Thần mỉm cười:

- Tổng đại hiệp chút hảo ý của tại hạ không lãnh cũng không được!

Tổng Thiên Hành lạnh lùng:

- Nói vậy các hạ muốn giam người?

- Tổng đại hiệp nặng lời rồi, Nam Bắc Thần tài cán chi mà dám nói giam đương kim đệ nhất cao thủ. Có điều xin nhắc nhị vị, trong khách sảnh này nhị vị là khách, nhưng ra ngoài tại hạ không dám bảo đảm an toàn cho nhị vị.

Nói vậy tức là xuống giam lỏng hai người trong khách sảnh này rồi.

Tổng Thiên Hành trầm giọng:

- Đây là chủ ý của các hạ?

Nam Bắc Thần mỉm cười:

- Không phải! Không phải! Là chủ ý của tể cung chủ!

Trường Xuân chân nhân lạnh lùng:

- Nhiệm Khiếu Thiên cũng là người có danh vọng, không ngờ lại có hành động đê hèn như vậy, trong khi hai nước tương tranh ai lại giam sứ!

Nam Bắc Thần tỉnh bơ:

- Tể cung chủ chỉ muốn mời nhị vị lưu lại vài ngày, chuyện này không ăn nhập gì đến việc lưỡng quốc tương tranh cũng không phải giam sứ! Hơn nữa quý hữu Từ Quan Lượng cũng có dặn, nếu Tổng đại hiệp vào đây phải cố giữ lại lấy lễ mà đãi ...

Tổng Thiên Hành nói:

- Thứ lễ đó tại hạ thật chẳng dám nhận.

Nam Bắc Thần nói:

- Việc liên quan đến sinh trí, xin Tổng đại hiệp nên nghĩ kỹ trước khi hành động.

Tổng Thiên Hành đứng dậy:

- Dù Quảng Hàn cung có là long đàm hổ huyệt Tổng Thiên Hành này cũng xin xông xáo một phen.

Dứt lời quay mình bước đi, Trường Xuân chân nhân cũng nổi gót theo sau.

Khi hai người vừa bước ra khỏi cửa đã thấy kiếm phong lạnh toát bứt tới.

Tổng Thiên Hành nổi giận quát:

- Muốn chết!

Chàng xuất thủ nhanh như chớp kẹp lấy kiếm hất che cả thân hình đối phương bắn ra đón lấy mũi kiếm của đồng bọn thích tới. Một tiếng rú thảm vang lên, hai bóng người ngã xuống.

Tổng Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân đã ra khỏi cửa nhưng địch nhân giống như con thiêu thân không biết sợ chết cứ xúm tới.

Sấn thanh kiếm mới cướp được cầm tay, Tổng Thiên Hành quơ lên, tiếng kim khí chạm nhau loảng xoảng, mấy tên đi đầu thất kinh ôm tay lùi lại.

Trường Xuân chân nhân cũng cướp được một thanh kiếm cầm cự với hai tên, gạt một nỗi lão đóng vai đệ tử phái Thanh Thành nên không tiện ra oai thành thử giữ thế cầm đồng mà thôi.

Riêng Tổng Thiên Hành chẳng có chi úy kỵ, vừa múa kiếm loang loáng vừa quát:

- Kẻ nào cản trở thì chết!

Tiếng rú thảm liên tiếp lại thêm ba bốn tên ngã xuống.

Chàng phóng chỉ hạ luôn một tên Ngân thị vây công Trường Xuân chân nhân, kêu lên:

- Đạo trưởng! Xong!

Còn lại một tên, Trường Xuân chân nhân xuất luôn một chiêu “Xuân vân tác *** p25 cuốn10***” kiếm ảnh lạnh toát lướt qua, đầu của hai Ngân thị còn lại cũng lìa khỏi cổ.

Một chiêu thức bình thường đó nhưng có công lực siêu tuyệt của lão hóa thành uy lực phi phàm, gã Ngân thị làm sao chịu nổi.

Sau khi rảnh tay, lão cũng xông lên mái nhà theo sau Tống Thiên Hành.

Chỉ sau một thoáng giáp chiến, trước khách sảnh đã có bảy thi thể nằm ngổn ngang.

Nhưng hai người vừa lên tới mái nhà lại có thêm bảy, tám bốn g người xông lên vây công.

Tống Thiên Hành cùng Trường Xuân chân nhân lại vung kiếm, tiếng rú liên hồi lại thêm một trận mưa máu gió tanh diễn ra.

Bỗng nghe một tiếng quát lớn:

- Lui ra!

Bốn tên Kim y thị giả đồng hươu binh khí công tới.

Thế địch càng lúc càng mạnh nhưng Tống Thiên Hành vẫn không nao núng, chàng phóng thanh kiếm ra đồng thời đưa tay lấy thanh kim xa nhuyễn kiếm.

Tên Kim thị đi đầu bị thanh kiếm chàng phóng xuyên suốt ngực rú lên thê thảm lăn luôn xuống đất.

Ba tên còn lại chưa kịp công hết chiêu đã có thêm một tên đứt làm hai đoạn, hai tên còn lại thanh trường kiếm cũng bị đứt ngang, thất kinh hồn vía ném bừa hai đoạn gãy vào người Tống Thiên Hành rồi thoát thân tháo chạy.

Trường Xuân chân nhân vốn là Tam linh đệ tử, lại ẩn cư lâu ngày bỗng chốc thấy cảnh tượng thảm khốc xảy ra, không khỏi động lòng, lão buột miệng niệm:

- Vô lượng thọ Phật! Tống đại hiệp nên tránh tạo nghiệp sát để khỏi làm tổn thương thiên khí ...

Tống Thiên Hành dùng truyền âm đáp:

- Thiên Hành nhớ rồi, đa tạ sư bá nhắc nhở

Chỗ hai người đứng là mái nhà của tiền điện, chỉ cần vượt qua chỗ này là đến khoảng đất rộng trước tiền điện rồi.

Không biết vì run sợ trước thần oai của Tống Thiên Hành hay vì có âm mưu khác, không một ai dám xông lên chỉ có mấy tên Ngân thị và Kim thị đứng bất động ở xa.

Bỗng nghe có tiếng Nam Bắc Thần quát lớn:

- Các người chết hết rồi hay sao?

Mười mấy tên kia cùng quát lớn một tiếng xông lên vây công.

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Nam Bắc Thần, bọn thủ hạ tội tình gì mà người xưa đến chịu chết uống mạng như vậy?

Nam Bắc Thần cười lớn:

- Tống đại hiệp, cục diện chưa kết thúc thì làm sao biết chúng chết uống?

Tống Thiên Hành nổi giận:

- Nam Bắc Thần, nếu người còn đáng mặt anh hùng thì nên đích thân xuất thủ đừng để chúng chết thay.

Nam Bắc Thần cười nhẹ:

- Sách có câu “Dưỡng binh thiên nhật, dụng tại nhất thì” chúng có chết, đó cũng là vinh dự cho chúng.

Bỗng có tiếng hô lớn, mười mấy thanh kiếm đồng loạt bủa xuống đầu hai người.

Với công lực của hai người, muốn mở đường lộ thoát thân không phải khó khăn. Nhưng vì sợ tạo sát nghiệp, lại thêm sợ lộ thân phận nên nhất thời hai người bị vây không thoát được.

Tuy không giết người nhưng thanh kim nhuyễn kiếm của Thiên Hành với chiêu thức tinh kỳ bức đối phương rối loạn. Trước tình hình đó đối phương tránh nặng tìm nhẹ, quay quả áp lực về phía Trường Xuân chân nhân tăng lên.

Nhưng thanh kiếm trong tay Trường Xuân chân nhân cũng vô cùng điêu luyện, lão chỉ dùng những chiêu thức bình thường, nhưng mặc dù áp lực gia tăng lão cũng có công có thủ.

Tống Thiên Hành trông thấy tình thế nhúu mày nói:

- Đạo trưởng, đây không phải là biện pháp hay, chúng ta phải thoát đi mới được.

Dứt lời tả thủ liên tiếp phóng chỉ, đối phương đã có ba tên ngã nhào, nhưng chàng không hạ sát, thủ chỉ điểm mê huyết mà thôi.

Ba tên ngã xuống lập tức có ba tên khác nhảy vào thay thế. Trường Xuân chân nhân sau khi được Tống Thiên Hành cảnh tỉnh, lão bắt đầu hiển lộ thần oai, thanh kiếm trong tay lão như con giao long vùng vẫy.

Bỗng nghe giọng nói thanh tao của nữ nhân:

- Ủa, tên tiểu đạo sĩ này thân thủ cũng không kém gã họ Tống.

Tống Thiên Hành theo tiếng nói nhìn qua, cách đó không xa một cung trang mỹ phụ đang đứng quan chiến. Gió đêm nhẹ nhàng làm phất phơ tà áo, cộng thêm nét điểm tuyệt của nàng khiến nàng giống tiên nữ hạ phàm hơn là người thế tục.

Tống Thiên Hành thấy xuất hiện thêm người lạ, nhìn lại thấy Nam Bắc Thần nhìn vào mỹ phụ như thất thần, định nhân cơ hội này thoát thân, bèn quát lớn:

- Đạo trưởng! Xông!

Vừa quát vừa giơng chỉ điểm ngã một tên cướp lộ xông ra, nhưng thấy chàng không xuất thủ, đối phương không biết sợ cứ nhào xông vô tới tấp, Tống Thiên Hành nổi giận quát:

- Đồ không biết sống chết!

Vừa nói vừa vung kiếm lên, một luồng kiếm quang chớp lên, lại một tên bị kiếm đứt lìa hai đoạn.

Trường Xuân chân nhân dường như đang động nộ hỏa, lão quát:

- Cản đường là chết!

Tiếp theo tiếng rú thảm, hai tên bị chém đứt cánh tay, một tên bị lão phóng cước đá văng xuống mái nhà.

Mỹ phụ quát lớn:

- Tất cả dừng tay!

Bọn thủ hạ Quảng Hàn cung nghe nói như được hạ chỉ ân xá, lật đật thối lui.

Đến lúc này Nam Bắc Thần mới như hoàn hồn, phi thân lên mái nhà đến trước mỹ phụ cung thân thi lễ:

- Nam Bắc Thần bái kiến phu nhân.

Mỹ phụ khẽ gật đầu rồi nhìn Tống Thiên Hành nói:

- Nhị vị có đồng ý nghe thiếp phân một lời?

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Tống Thiên Hành thỉnh giáo phương danh quý tánh phu nhân.

- Thiếp thân họ Hoàng Phủ, tên gọi Xảo Nhi ...

Nam Bắc Thần tiếp:

- Đây là tệt cung chủ phu nhân.

Tống Thiên Hành “ồ” lên một tiếng nói:

- Thì ra là Nhiễm phu nhân, thất kính! Thất kính! Không biết phu nhân có điều chi chỉ giáo?

Hoàng Phủ Xảo Nhi cười nhẹ:

- Không dám chỉ giáo, có điều thiếp mong Tống đại hiệp nghĩ lại, nên làm bạn hơn là đối thủ của Quảng Hàn cung.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Xin thứ Tống Thiên Hành không thể vâng mạng.

Hoàng Phủ Xảo Nhi mỉm cười nói:

- Nếu Tống đại hiệp muốn vậy thiếp cũng hết sức thành toàn, phía trước quang lộ có đặt một thế trận nhỏ, xin Tống đại hiệp có thể thoát khỏi trận, thiếp thân hành tiễn nhị vị khỏi cốc.

Các loài kỳ môn trận thế Tống Thiên Hành nào có lạ gì, lại thêm Trường Xuân chân nhân cũng là đại hành gia về trận pháp, chàng vững tâm nhận lời ngay:

- Tống Thiên Hành xin bái lãnh tuyệt ý của Nhiễm phu nhân. Mời!

- Mời!

Vừa dứt lời nàng đã như làn khói nhạt, nhắc mình khỏi mái nhà đáp nhẹ xuống quảng trường.

Lúc này Hoàng Phủ Xảo Nhi đã đứng trong một hoa viên vầy vầy tay, hai người đứng ngoài nhìn vào thấy giống như Bát Quái trận đồ của Gia Cát Lượng, nhưng xem kỹ một hồi thấy phức tạp hơn Bát Quái trận nhiều.

Hai người tuy biết trận thế lợi hại, nhưng đã nhận lời đối phương không lẽ đổi ý không dám vào? Thế là hai người từ từ cất bước đi vào.

Hoàng Phủ Xảo Nhi đứng đó cách hai người chưa tới hai trượng, với công lực của hai người, bất kỳ ai xuất thủ cũng có thể chế ngự đối phương một cách dễ dàng. Nhưng hiện thời không một ai dám vọng động, chỉ lo ngưng thần tìm ra chỗ ảo diệu của trận thế.

Hoàng Phủ Xảo Nhi mỉm cười nói:

- Trò con trẻ này bày ra trước mặt nhị vị đại hiệp thật chẳng khác múa rìu qua mắt thợ.

Tống Thiên Hành nghiêm nghị đáp:

- Phu nhân không cần tự khiêm, kỳ thực trận này thần quỷ khó lường, có thể tuyệt xảo đoạt thiên công!

Hoàng Phủ Xảo Nhi cười khanh khách:

- Tống đại hiệp khen quá lời rồi.

Trong khi đó Trường Xuân chân nhân dùng truyền âm hỏi:

- Thiên Hành, ngươi có nhìn ra lai lịch trận thế này không?

- Thoạt nhìn thì giống “Tiểu chu thiên lục hợp trận” nhưng bên trong còn nhiều biến hóa khác.

Trường Xuân chân nhân gật đầu:

- Không sai, giờ chỉ cần biết những biến hóa đó thì coi như xong.

- Sư bá tìm ra chỗ biến hóa chưa?

- Chưa!

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm:

- Hay là cứ theo phép biến hóa “Tiểu chu thiên lục hợp trận” phá thử.

Trường Xuân chân nhân kiên quyết lắc đầu:

- Không được! Điều trọng yếu nhất là phải bình tĩnh.

Bỗng nghe Hoàng Phủ Xảo Nhi hỏi:

- Sao, nhị vị nhìn ra lai lịch trận chưa?

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu tại hạ không lầm thì đây là “Bát Quái trộn đồ” và “Tiểu chu thiên lục hợp trộn” hòa trộn vào nhau, nhưng bên trong còn có biến hóa khác.

Hoàng Phủ Xảo Nhi vỗ tay cười lớn:

- Cao minh! Cao minh! Nhưng Tổng đại hiệp có biết đang đứng ở nơi nào không.

Tổng Thiên Hành cau mày:

- Tại hạ đang ở “kinh môn”

- Tổng đại hiệp hiểu biết sâu rộng. nếu thiếp thân phát động trận thế, Tổng đại hiệp sẽ có biến hóa thế nào không?

Tổng Thiên Hành cau mày lắc đầu:

- Cái đó tại hạ thật không biết.

- Vậy thì phải có chút thực tế để Tổng đại hiệp khỏi nghi ngờ.

Rồi nàng cao giọng:

- Nam tổng giám! Phát động trận thế ...

Không biết Nam Bắc Thần làm thế nào, khi Hoàng Phủ Xảo Nhi vừa dứt lời bỗng một luồng phong gào thét, đá bay cát chạy, và mặt đất như cũng chao đảo, thoát cái mê hồn địa âm như đến ngày tận thế.

Một lát sau gió yên đất lặng, trời dường như cũng có sáng ra chút ít nhưng bốn bề vẫn mông mờ tối, chỉ thấy toàn cát là cát, và trên chính bản thân mình cũng như không còn tồn tại nữa.

Dù biết rõ đó chỉ là ảo ảnh nhưng hai người cũng không khỏi động phách kinh tâm.

Tổng Thiên Hành cố định tâm dùng truyền âm nói:

- Sư bá, quỷ trận này quả nhiên lợi hại.

Nhưng thật lâu sau chàng chẳng nghe Trường Xuân chân nhân đáp lời, bất giác chàng kinh hãi.

Tổng Thiên Hành không phải không biết sự lợi hại của kỳ môn trận, nhưng đây là lần thứ nhất chàng mới thực sự lọt vào thế trận như vậy, quả thật chàng không thể hình dung loại ảo ảnh này lại có tác dụng ngăn cách truyền âm của chàng. Nếu không thì hai người đứng sát nhau sao lại không nghe? Không lẽ trận địa chốn này đẩy hai người ra xa nhau sao?

Đang lúc chàng còn kinh hãi bỗng nghe giọng truyền âm của Trường Xuân chân nhân từ xa thẳm vọng tới:

- Thiên Hành người không có đi chứ?

Tổng Thiên Hành nhú mày nói:

- Thiên Hành vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Trường Xuân chân nhân cũng cười lớn nói:

- Xem ra phen này ta với người thất bại hoàn toàn rồi.

Giọng Hoàng Phủ Xảo Nhi:

- Nhị vị chớ khá buồn, trận thế này ngoài vài nhân vật cao cấp của Quảng Hàn cung ra, trên giang hồ sợ không một ai phá nổi.

Thật kỳ lạ, tuy nhìn không thấy nàng, nhưng sao giọng nói lại rõ ràng như bình thường vậy?

Hoàng Phủ Xảo Nhi cười khanh khách nói:

- Tổng đại hiệp, vị đạo trưởng đồng hành với người coi bộ thân thủ bất phàm. Thanh Thành phái theo như thiếp thân biết kể cả chuồng giáo lẫn trưởng lão không ai có được thân thủ như vậy. Nếu có thể báo thực danh hiệu, thiếp thân vô cùng cảm kích.

Trường Xuân chân nhân nổi giận quát:

- Ta là Tu Duyên, người còn muốn báo danh hiệu gì nữa?

Hoàng Phủ Xảo Nhi mỉm cười nói:

- Nếu đạo trưởng chịu báo thực danh hiệu thiếp thân xin để một người được tự do đi mời Sơn Tuyết thần ni tới đây, sau đó sẽ bàn tiếp.

Hai người chưa kịp đáp lời đã nghe Nam Bắc Thần nói:

- Địch nhân đã bị giam trong trận, các người có thể đi nghỉ được rồi.

Có tiếng bước chân loạn tạp nhỏ dần rồi vắng lặng hẳn.

Xảo Nhi giọng ngạc nhiên:

- Nam Tổng giám! Người có ý gì vậy?

Giọng Nam Bắc Thần ra chiều kích động:

- Xảo nhi, nàng còn nhận ra giọng của ta chẳng?

Cách xưng hô từ “phu nhân” sang “Xảo nhi” đã đủ thấy lạ mà giọng nói của y dường như cũng thay đổi, trầm trầm ấm áp.

Giọng Hoàng Phủ Xảo Nhi cũng kích động không kém:

- Người ... người là Bá Nguyên?

- Phải, vậy là nàng vẫn còn nhận ra giọng nói của ta.

Hoàng Phủ Xảo Nhi kích động:

- Bá Nguyên. Người cải danh đổi họ gia nhập Quảng Hàn cung phải chăng là vì ta?

- Xảo nhi, nàng nghĩ xem, nếu không phải vì nàng thì Bá Nguyên này đâu chịu làm thân luồn cúi làm tôi đòi cho người.

Hoàng Phủ Xảo Nhi thở dài:

- Thân gái thất tiết thật không đáng cho chàng lao tâm khổ trí như vậy.

- Sao lại không đáng? Bao năm chịu khuất phục giờ ta đã được đền bồi. Nàng có biết tại sao ta yêu cầu đích thân nàng ra trận không? Ta muốn cùng nàng nguyền kết báo thù.

Xảo nhi ngăn lại:

- Bá Nguyên, ăn nói giữ lời!

- Không còn sợ, lão tặc giờ này đang hành công dù có người thông báo là vị tất đã làm gì được ta.

Xảo nhi thở dài:

- Bá Nguyên, người đâu không lại lão đầu, mau trốn đi.

Nam Bắc Thần cười thảm nảo:

- Đi à?

- Phải, người đi đi, ta đã là người thất tiết không xứng đáng hầu hạ người.

- Không! Đó không phải lỗi của nàng! Xảo nhi, tin lời ta đi, cho dù đó là lỗi của nàng ta cũng bỏ qua.

Hoàng Phủ Xảo Nhi nuốt nước mắt:

- Nhưng ta đi bây giờ cũng chỉ có chết mà thôi, lão tặc buộc ta uống độc dược, không có thuốc giải của lão thì ...

Nam Bắc Thần cười lớn:

- Vậy thì được rồi, ta sẽ cùng Tống đại hiệp hợp tác ...

Rồi hấn lớn tiếng nói:

- Tống đại hiệp, hai ta cùng có thù với Nhiễm Khiếu Thiên, vậy Tống đại hiệp có thể bỏ qua việc không hay lúc nãy mà hợp thủ đối phó với lão tặc.

Tống Thiên Hành nói:

- Đứng trên lập trường trừ ma vệ đạo, tại hạ sẵn lòng hợp tác với nhị vị, nhưng phải tiến hành thế nào đây?

Trường Xuân chân nhân ngăn lại:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, trước tiên nên biết rõ lai lịch đối phương rồi sẽ bàn đến việc khác.

Nam Bắc Thần gật đầu:

- Trưởng lão nói phải, Xảo nhi, mau triệt tiêu thế trận để tiện đàm đạo.

Hoàng Phủ Xảo Nhi dạ một tiếng. Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân bỗng thấy sáng lên, một khuôn viên chừng năm trượng vuông khói mờ biến mất nhưng bên ngoài vẫn còn thấy một vùng hỗn độn vô biên.

Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân chỉ cách nhau hai bước chân, còn Hoàng Phủ Xảo Nhi và Nam Bắc Thần cũng đứng cách đó chưa đầy hai trượng.

Nam Bắc Thần cười nhẹ nói:

- Mời chư vị ngồi xuống, ta từ từ đàm đạo.

Mọi người xếp bằng ngồi xuống đất, Nam Bắc Thần mỉm cười tự giới thiệu:

- Tại hạ nguyên họ Hồ tự nb, đây là tiện nội Hoàng Phủ Xảo Nhi.

Trường Xuân chân nhân chau mày:

- Nhị vị tinh thông kỳ môn trận pháp, chỉ võ công cao diệu sao trên giang hồ không nghe thấy tên nhị vị?

Hồ Bá Nguyên từ từ kể:

- Hai người bọn ta cũng có thể gọi võ lâm thế gia. Nhưng từ tổ tiên đời thứ hai đã ẩn cư ở Tuyết Phong Sơn, tự canh tránh xa vòng danh lợi giang hồ. Tại hạ cùng Xảo nhi từ nhỏ cùng học võ với nhau, sau khi thành niên được hai nhà tác hợp thành phu phụ ...

Khoảng mười lăm năm trước, Nhiễm Khiếu Thiên có việc đi ngang hàn xá, thấy tiện nội có chút nhan sắc, lão dùng vũ lực bắt đi, đồng thời đả thương song thân. Trước khi đi lão còn nói rõ, muốn báo thù cứ đến Quảng Hàn cung ở Trường Xuân cốc!

Lúc ấy tại hạ có việc ra ngoài, chừng về nhà mới hay tin dữ, nhưng võ công tại hạ lúc đó quá kém cỏi, nhưng quân tử báo cừu ba năm chưa muộn, tại hạ bế môn khổ luyện, sau đó thay hình đổi dạng, dùng hóa danh Nam Bắc Thần đầu quân vào Quảng Hàn cung.

Tống Thiên Hành hỏi:

- Hồ đại hiệp có tự tin là địch thủ của Nhiễm Khiếu Thiên?

Hồ Bá Nguyên thở dài:

- Không giấu nhị vị, trước kia tại hạ tự tin có thể từ năm ba năm chiêu, nhưng bây giờ thì không dám chắc ...

Trường Xuân chân nhân nói:

- Thí chủ nói vậy ...

Hồ Bá Nguyên:

- Hiện thời lão tặc đang bế quan luyện một loại tà công thất truyền đã lâu, nghe đâu như là “Huyết ảnh thần công”

Trường Xuân chân nhân nghe lạnh toát thân chân:

- “Huyết ảnh thần công”? Đó là một nghệ độc tôn của Thiên Ma giáo chủ Phát Linh Quan hơn trăm năm trước...

Hoàng Phủ Xảo Nhi chen lời:

- Phải, trận thế “Tiểu chu thiên lục hợp trận” này có thêm mấy biến hóa là lấy từ Thiên Ma giáo, bởi vậy mới tà môn đến dường ấy.

Tống Thiên Hành nói:

- Hoàng Phủ nữ hiệp, Nhiễm Khiếu Thiên học được bí truyền của Thiên Ma giáo từ bao giờ?

- Khoảng ba năm trước đây, lúc đó lão để tâm nghiên cứu trận pháp, một mặt chuẩn bị tài vật để luyện “Huyết ảnh thần công”, mãi đến ba tháng trước đây lão mới chánh thức bế quan luyện tập.

Trường Xuân chân nhân nhú mày:

- “Huyết ảnh thần công” là một môn công phu tà độc, nhưng pháp luyện tốc hành có thể trong vòng một trăm ngày đạt đến đại thành, nhưng mỗi ngày phải giết một người để lấy máu luyện. Lão bế quan luyện ba tháng nay vậy cũng sắp đại thành rồi.

Hoàng Phủ Xảo Nhi gật đầu:

- Đạo trưởng nói đúng, còn khoảng sáu ngày nữa là lão luyện tới đại thành.

Trường Xuân chân nhân nói:

- Bần đạo đã tin lời nhị vị vậy xin nói phương pháp hợp tác.

Hồ Bá Nguyên nói:

- Chẳng giấu nhị vị, tại hạ vốn dự định trước là cứu tiện nội, sau nữa giết lão tặc rửa sạch oán hờn tích chứa mười lăm năm nay. Nhưng tình thế đã thay đổi, phần sau của tâm nguyện xin nhờ hỷ oai của nhị vị.

Trường Xuân chân nhân nói:

- Hồ thí chủ nói rõ hơn phương pháp hợp tác.

- Tại hạ nghĩ, nhị vị phân ra một người, cùng tại hạ lấp tức đi Đà Tiễn Lô mời các vị bằng hữu đến đây, rồi nội công ngoại kích tiêu diệt toàn thể nhân thủ Quảng Hàn cung.

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Phương pháp nà dùng được, chỉ cần nhị vị thật tâm hợp tác thì mọi việc sẽ dễ dàng.

Hồ Bá Nguyên nói:

- Tại hạ khuất nhục hơn mười năm nay, mục đích chính để cứu tiện nội nhưng nàng đã bị lão tặc dùng độc cấm chế, như vậy theo thiên ý tại hạ, tốt nhất nên chế ngự lão để ...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Việc này Hồ đại hiệp không phải lo vì bằng hữu của tại hạ cũng có người bị trúng độc.

Mọi người còn bàn tán lao xao, bỗng nghe một giọng cười âm lạnh nói:

- Các người tính toán thật chu đáo, lão phu có lời ngợi khen!

Hồ Bá Nguyên cùng Hoàng Phủ Xảo Nhi đồng tái mặt, Hồ Bá Nguyên lắp bắp:

- Lão ... lão tặc ... đến rồi ...

Hắn vừa dứt lời bỗng thấy trời đất tối đen. Xòe bàn tay không thấy ngón.

Lúc này mặt trời đã nhô lên khỏi núi, khuôn viên năm trượng vuông đang nắng ấm đột ngột tối đen khiến mọi người thất kinh hồn vía.

Giọng nói âm trầm của Nhiễm Khiếu Thiên lại vang lên:

- Cầu nam nữ! Dám cả gan cấu kết người ngoài, hừ, lão phu thành hoàn cho hai người chết đồng quan đồng quách.

Hoàng Phủ Xảo Nhi hạ giọng nói:

- Trước mắt nên tìm đường ra khỏi trận đã, mọi người nắm tay theo sau tiện thiếp.

Mọi người nắm tay thành hàng dài bước cao bước thấp theo sau Hoàng Phủ Xảo Nhi, khi thì đi sang trái, lúc lại quẹo sang phải, trận ảnh cũng theo đó biến đổi.

Tống Thiên Hành và Trường Xuân chân nhân tuy không dám nói biết hết thế trận, nhưng vị trí các cửa có nhận ra, thấy Hoàng Phủ Xảo Nhi cứ nhắm “tử môn” đi tới, Tống Thiên Hành lấy làm lạ hỏi:

- Hồ phu nhân, sao lại nhắm “Tử môn” mà đi?

Xảo nhi cười nói:

- Cái này gọi là sau tử địa là sinh địa, “Tử môn” tuy có hơi hung hiểm, nhưng dễ thoát thân nhất.

Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Không phải, Nhiễm Khiếu Thiên là người cáo già có đâu không biết điều đó, hơn nữa lão ở ngoài trận thấy rõ hành động của bọn ta.

Chàng vừa dứt lời bỗng cảnh tượng đột biến, nguyên là sa mạc ngút ngàn bỗng biến thành rừng rậm âm u.

Trường Xuân chân nhân thở dài than:

- Ngũ hành biến hóa, trận pháp này quả thật thần kỳ ...

Bỗng nghe giọng nói âm trầm của Nhiễm Khiếu Thiên:

- Dâm phụ, đừng tưởng với chút trí thức thô lậu của người mà có thể mưu đồ thoát thân. Lão phu không cần máy động cũng có thể thu thập các người.

Hoàng Phủ Xảo Nhi cũng cười lạnh nói:

- Lão tặc chó có đắc ý vội, đừng tưởng mấy gò đất con này có thể giữ chân được ta.

Rồi không biết nàng làm thế nào bỗng rừng cây âm u biến mất, thay vào đó chỉ thấy xám xám một màu, một vùng hỗn độn không phân biệt đâu là gần xa, trên dưới nữa.

Tống Thiên Hành nói:

- Hồ phu nhân, hay là ta xông “Bính môn”?

Hoàng Phủ Xảo Nhi gật đầu:

- Cũng được ...

Vừa nói vừa bước sang bên trái.

Nhiễm Khiếu Thiên cười lạnh:

- Dâm phụ, dám cả gan múa rìu qua mắt thợ, phải cho người biết lợi hại của lão phu.

Đi chưa được một trượng thì mắt bỗng thấy sáng rực, phải trái trước sau toàn lửa và lửa. Chỉ có hcu vị một trượng xung quanh mọi người là còn một màu xám đục âm u. Nhưng bốn bên lửa cháy rực trời khiến mọi người thấy nóng cơ hồ không chịu nổi.

Tống Thiên Hành kinh hãi kêu lên:

- Đây chẳng qua là ảo ảnh của “Nam ly thần hỏa” nhưng tại sao nghe nóng như vậy?

Trường Xuân chân nhân hạ giọng:

- Ảo ảnh do tâm mà ra, nếu có thể giữ cho linh đài thanh tịnh thì cảm giác nóng sẽ giảm đi nhiều.

Tống Thiên Hành nói:

- Bất chấp ảo ảnh, Hồ phu nhân, tiếp tục xông “sinh môn”.

Hoàng Phủ Xảo Nhi ứng tiếng tiếp tục bước.

Nhưng khi quần hiệp bước đến gần biển lửa thì cảm giác nóng càng dữ dội, Hoàng Phủ Xảo Nhi bất giác nhảy lui một bước, nhú mày:

- Không được rồi.

Tống Thiên Hành nhú mày hỏi:

- Hồ phu nhân không biết hóa giải?

Xảo Nhi lắc đầu:

- Thiếp thân đã thử rồi, nhưng không mấy công hiệu.

Bỗng nghe Nhiễm Khiếu Thiên lớn tiếng nói:

- Hai tên tiểu bối nghe đây, lão phu với Thanh Thành trước nay không cừ không oán, còn tên Tống Thiên Hành, “Vũ nội song tiên” lão phu không làm khó dễ hàng hậu sinh tiểu bối, nếu các người chịu đầu làm môn hạ lão phu thì sẽ để các người toàn mạng.

Tống Thiên Hành cười lớn nói:

- Cái giọng bề trên của các hạ đừng giở ra trước mặt ta thì hay hơn.

Nhiễm Khiếu Thiên nổi giận quát:

- Người tưởng ta trị không nổi người sao?

Tống Thiên Hành cười lớn:

- Khẩu thiệt vô bằng, có bản lĩnh thì cứ việc giở ra.

Nhiễm Khiếu Thiên hừ lạnh:

- Tiểu tử, lão phu nhắc người, từ nãy giờ lão phu còn lưu tình, bằng không bốn người bọn người đã thành than hết rồi. Lão phu cho các người nửa thời thần suy nghĩ, nếu còn chưa thuận tòng, lão phu lập tức hạ sát thủ!

Tống Thiên Hành cười lớn:

- Người ngoài món “Huyết ảnh thần công” chưa luyện đến đầu đến đuôi còn có gì nữa đâu mà dọa ta.

Bỗng bên ngoài có tiếng cấp báo:

- Bẩm cung chủ, Tuyết Sơn thần ni tấn công vào tới cốc khẩu.

Giọng Nhiễm Khiếu Thiên:

- Còn những ai nữa?

- Còn có tiền nhiệm chủ môn nhân Thanh Thành Ngô Chân Tử, Nga Mi tục gia trưởng lão Tề Kim Cang, “Cấp thời vũ” Văn Nhân Kiệt và một người nữa không rõ lai lịch.

Giọng Nhiễm Khiếu Thiên lạnh lùng:

- Truyền lệnh khẩn cấp, toàn cung chuẩn bị nghênh địch.

- Dạ!

- Kim Thị nhất hiệu thay bản tòa giữ trận!

- Dạ!

Tiếp đó đã nghe tiếng chuông gấp gấp đổ dồn, tiếng binh khí chạm nhau, tiếng rú thảm ... hòa thành một mớ âm thanh hỗn tạp.

Trường Xuân chân nhân nhắc nhở:

- Hồ phu nhân, ta nên lợi dụng cơ hội này để thoát ra ngoài.

Xảo Nhi thở dài lắc đầu:

- Thiếp thân đã cố hết sức rồi.

Trường Xuân chân nhân nói:

- Nếu chỉ đơn thuần là “Bát Quái trận đồ” hợp với “Tiểu chu thiên lục hợp trận” thì không đáng ngại, nhưng đằng này còn thêm những biến hóa khác chưa biết lực những biến hóa đó họa may bản đạo có thể tìm được cách hóa giải.

Xảo Nhi gật đầu, sau đó đem những điều nàng biết được về trận thế thuật lại.

Sau một hồi trầm tư, Tống Thiên Hành nói:

- Thiên Hành nhận thấy thế này ...

Trường Xuân chân nhân ngăn lại nói:

- Ta với người cùng viết xuống đất, nếu kết quả tương đồng thì không sợ bị lừa nữa!

Tống Thiên Hành gật đầu, hai người quay lưng lại viết mấy chữ lên mặt đất.

Xảo Nhi thấy hai người trong lúc nguy cấp mà còn làm như giỡn chơi mới tò mò ghé mắt nhìn thử, bất giác nàng vỗ tay reo lên:

- Thật là xảo hợp, nhị vị viết giống hệt nhau ...

Thì ra hai người đồng viết năm chữ “Hỗn nguyên mê ma trận”

Trường Xuân chân nhân trầm ngâm tiếp:

- Nhưng những phần thêm vào của “Hỗn nguyên mê ma trận” không hoàn chỉnh mà còn phần nào khác nữa ...

Tống Thiên Hành gật đầu:

- Hình như đó là “Ngũ hành trận” thì phải.

Trường Xuân chân nhân gật đầu:

- Phải rồi, phía này lửa cháy như vậy tức là “Bính đỉnh hỏa vị” đi ngược lại sẽ là “Nhâm quý thủy vị”, ảo ảnh mắt ta sẽ dễ dàng thoát ra ngoài. Cứ thử như vậy coi thế nào.

Thế là Trường Xuân chân nhân và Tống Thiên Hành tiến lên phía trước thận trọng dò từng bước. Đi được khoảng năm trượng thì lửa dịu dần rồi tắt hẳn.

Hồ Bá Nguyên cả mừng:

- Nhị vị quả cao minh, ta thoát hiểm rồi.

Bỗng nghe có tiếng cười lạnh:

- Người mừng quá sớm!

Đột nhiên cảnh sắc thay đổi, hoa viên bỗng biến thành bể cả mênh mông sóng vỗ ba đào, cuồng phong chớp giạt.

Nhưng lúc này Trường Xuân chân nhân và Tống Thiên Hành đã có chuẩn bị, cứ phăng phăng tiến bước, bất chấp sóng gió.

Quả nhiên bước đi dễ dàng như đi trên đất liền, không thấy ngăn trở gì. Công phu khoảng uống cạn tuần trà, ảo ảnh biến mất, ngoài trời đất sáng trưng, mọi người đã thoát khỏi trận thế.

o O o